

Písňe: 367, 679, 485.

1. čtení: Ez 37, 1-14

3. čtení (poslání): G 5, 16-18

2. čtení (základ kázání): J 3, 3b-8

(Ježíš řekl) „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo

znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“

Je možné znovu přijít na svět? Nebo znovu oživit v těle tak, jako ti padlí bojovníci ze kterých zbyly jen suché kosti? Přesně tak, jak je to popsáno asi sotva. Suchá kost zůstane suchou kostí a Nikodémova otázka po tom, jak vstoupit znovu do těla matky a znovu být narozen na svět je zbytečná. To nemá se skutečným znovuzrozením, jak o něm Pán Ježíš mluvil, nic společného. Snad jen připodobnění, ale jen z části. Ježíš nemluvil o novém narození těla, ale ducha.

Tedy nic, co by měnilo dosavadní stav po vnější stránce. Tělo zůstává tělem a všechna hmota je nadále hmotou, tělo tělem. Lidé zůstávají napohled stejní jako dřív. Stejně se pohybují, podobně jednají a mluví, i když teď už o něčem jiném než dřív. A přece je něco úplně jiné, než bylo předtím. Něco se změnilo natolik, že to lze nazvat novým životem, znovuzrozením Ale co to je?

Když se řekne znovuzrození, můžeme si přestavit tlustou čáru za minulostí, vše nové. Tak si někteří pamatují den a hodinu svého obrácení. Někteří z nich považují celý svůj minulý život za marnost a své obrácení mají za své nové narozeniny. Nevím, může to být pro ně důležité, ale pro všechny nemusí.

Někdo může mít důvod k tak radikálnímu odvratu od své minulosti, třeba prožil nebo prožila něco tak zlého, že z toho musí pryč. Vstoupit do nového života rázně a zjevně je pak východiskem od toho něčeho, třeba hodně zlého, k vysvobození. Do nové skutečnosti, nového společenství. To je pochopitelné. A krásné. Nemusí to ale platit pro všechny stejně.

Ale určitě to tak není běžné. Myslím, že jsme mnozí vyrůstali a rosteme ve víře postupně, nijak náhle. Výchovou v rodině, slyšením a třeba i četbou, rozhovorem, studiem. Je možné mluvit přitom také o znovuzrození? Když prožíváme plynule svou osobní historii bez zásadních zvrátů a změn? Ano.

Znovuzrození, obnovení, nebo obrácení – jak to kdo nazve, nemá předem daný průběh. Někdo může prožít otřes a náhlé probuzení, jiní rostou postupně a zrají. Je to rovnocenné a nemusí to být stejné. Vždyť s každým, kdo se narodil z Ducha je to tak, jako s větrem, který vane kam chce, slyšíme ho, tedy vnímáme, ale nevíme odkud a kam jde.

Podobně jako nevíme odkud přichází vítr, ale cítíme jeho účinek, tak můžeme vnímat a přijímat obdarování Duchem svatým a nemusíme vědět, jak a kudy přichází. Často ani nemůžeme, ale důležitý je účinek. Ne ovšem sám o sobě. Jde především o vnitřní proměnu, to ostatní následuje.

Když Ježíš mluvil s Nikodémem o novém zrození z vody a z Ducha, mluvil o křtu a působení Ducha svatého. O přítomnosti Ducha v lidském životě, smíření s Bohem a proměně hodnot tak, aby odpovídaly měřítku Božího království. To není maličkost. To proměňuje život, dřív nebo později to nutně vypluje na povrch, vnitřní proměna nemůže zůstat utajena.

Ona ta vnitřní proměna nezůstává uvnitř. Vždy se prosadí i venku. Když sestoupil Duch svatý na dvanáct učedníků o letnicích v Jeruzalémě, vyšli ven a kázali evangelium všem přítomným zástupcům národů.

Když Ezechiel na pokyn Hospodinův žehnal suchým kostem, spojily se dohromady, staly se opět těly a mocí Ducha dostali život. To nemusíme brát úplně doslova, nejde o ožívování fosilií. Není to podstatné. Je to obraz toho, že i zdánlivě, nebo dokonce i zjevně mrtvé společenství může být probuzeno. Nic není ztraceno, nikdo není ztracen. I kdyby stál hodně daleko.

Z těch kostí povstala silná armáda. Působení Ducha svatého je zjevné a silné, i když to zpočátku tak nemusí vypadat. Ale vždy začíná proměna uvnitř jednoho každého. Začátek je osobní. „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží“, řekl Pán Ježíš Nikodémovi, tedy každému, koho to zajímá.

Oživení dávno suchých kostí je stejně beznadějně jako chtít znovu přijít na svět, ale obnova Duchem není v naší moci, naše bezmocnost ji tedy nepokazí. Proměna Duchem svatým je dar, který smíme přijímat stále znovu. Žijeme, a to je důležité. Prosme a pomáhejme k životu druhých.

Pane, děkujeme za tvou přítomnost mezi námi a prosíme, působ mezi námi svým Duchem. Amen